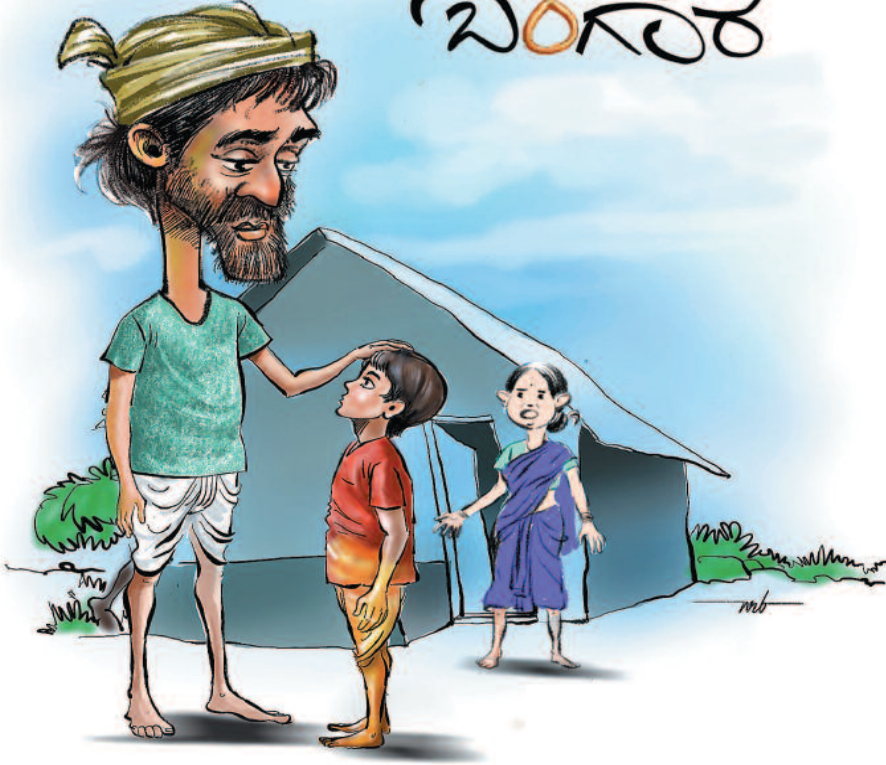

ಬಿಟ್ಟವನು ಬಂಗಾರ

ಬಹಳ ಕಾಲದ ಹಿಂದೆ ಒಂದು ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿ ಇಬ್ಬರು ಬಡ ಅಣ್ಣ- ತಮ್ಮ ವಾಸವಾಗಿದ್ದರು. ಅವರು ಮದುವೆಯಾಗಿ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ವಾಸಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರಿಬ್ಬರಲ್ಲಿ ಒಳ್ಳೆಯ ಹೊಂದಾಣಿಕೆ ಇತ್ತು. ಅವರು ದಿನಾಲೂ ಕಾಡಿಗೆ ಹೋಗಿ ಮರಗಳನ್ನು ಕಡಿದು ಸೌದೆಗಳನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿ ಮಾರಿ ಜೀವನ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು.

ಅವರು ಕಾಡಿಗೆ ಹೋಗುವ ದಾರಿಯ ಸಮೀಪದಲ್ಲೇ ಒಬ್ಬ ಮುನಿಯು ಆಶ್ರಮವಿತ್ತು. ಇಬ್ಬರೂ ದಿನಾಲೂ ಆ ಮುನಿಗೆ ದೂರದಿಂದಲೇ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿ ಕಾಡಿನೊಳಗೆ ಹೋಗಿ ಮರ ಕಡಿಯುತ್ತಿದ್ದರು.

ಒಂದು ದಿನ ಅಣ್ಣನು ಮರ ಕಡಿಯುವಾಗ ಮರವು ಅವನ ಕಾಲಿನ ಮೇಲೆ ಉರುಳಿ ಬಿತ್ತು. ಅಣ್ಣನು ನೋವು ತಡೆಯಲಾರದೆ ಜೋರಾಗಿ ಕೂಗಿಕೊಂಡನು. ಅಲ್ಲಿಯೇ ಸಮೀಪದಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ ತಮ್ಮನು ಅಣ್ಣನ ಕೂಗನ್ನು ಕೇಳಿ ತುಂಬ ಗಾಬರಿಯಿಂದ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಓಡಿ ಬಂದ. ಅಣ್ಣನನ್ನು ಅಲ್ಲಿಂದ ಎತ್ತಿ ಹತ್ತಿರದ ಪಟ್ಟಣದ ವೈದ್ಯಶಾಲೆಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋದ. ಅಲ್ಲಿ ವೈದ್ಯರು ಪರೀಕ್ಷೆ ಮಾಡಿ ನೋಡಿದರು. ಅಣ್ಣನ ಎರಡೂ ಕಾಲಿನ ಮೂಳೆಗಳು ಮುರಿದು ಹೋಗಿದ್ದವು. ವೈದ್ಯರು ಕಾಲಿಗೆ ಪಟ್ಟಿ ಕಟ್ಟಿ ಚಿಕಿತ್ಸೆ ಮಾಡಿದರು.

ಅಣ್ಣನು ಅಲ್ಲಿಯೇ ತಿಂಗಳ ಕಾಲದಷ್ಟು ಹಾಗೇ ಉಳಿಯಬೇಕಾಯಿತು. ತಮ್ಮನು ದಿನಾ ಬಂದು ಅಣ್ಣನಿಗೆ ಧೈರ್ಯ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದನು. ವೈದ್ಯರು ಹಲವು ರೀತಿಯ ಚಿಕಿತ್ಸೆ ಮಾಡಿದರೂ ಕಾಲು ಸರಿಯಾಗಲಿಲ್ಲ. ಅಣ್ಣನು ಹೆಳವನಾಗಬೇಕಾಯಿತು. ಕುಂಟನಾದ ಅವನನ್ನು ತಮ್ಮನು ಮನೆಗೆ ಸೇರಿಸಿದ.

ಅಣ್ಣನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ದುಡಿಮೆ ಮಾಡಲು ಬೇರೆ ಯಾರೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಅವನಿಗೆ ಜೀವನ ಕಷ್ಟವಾಯಿತು. ಅವನು ತಮ್ಮನಿಗೆ ತನ್ನನ್ನು ಮುನಿಯ ಬಳಿಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಲು ತಿಳಿಸಿದ. ತಮ್ಮನು ಅಂತೆಯೇ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋದ.

ಅಣ್ಣನು ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಮುನಿಯ ಕಾಲು ಹಿಡಿದು ಮನಕರಗುವಂತೆ ತನ್ನ ಧೈರ್ಯ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಹೇಳಿಕೊಂಡು ಅತ್ತ.

ಆಗ ಮುನಿಯು 'ನಿನ್ನ ಧೈರ್ಯ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಕಂಡು ನನಗೆ ಕನಿಕರವಾಗುತ್ತಿದೆ. ನಾನು ನಿನಗೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ. ನಿನ್ನ ಮನೆಯ ಹಿಂದೆ ಒಂದು ಮಾವಿನ ಮರವಿದೆ. ಆ ಮಾವಿನ ಮರದ ಬುಡದಲ್ಲಿ ನಿನಗೆ ಸೇರಿದ ಒಂದು ನಿಧಿ ಇದೆ. ನೀನು ಅದನ್ನು ಅಗೆದು ತೆಗೆದುಕೋ. ಅದರಿಂದ ನೀನು ನಿನ್ನ ಧೈರ್ಯ ಉಳಿಸುವುದು ಮರೆತು ತುಂಬ ಸುಖವಾಗಿ ಬದುಕಬಹುದು. ನೀನನ್ನು ಧೈರ್ಯವಾಗಿ ಹೋಗಿ ಬಾ' ಎಂದು ನುಡಿದ. ಅವರಿಬ್ಬರೂ ಮನೆಗೆ ಹಿಂತಿರುಗಿದರು.

ಮಾರನೇ ದಿನ ಮಾವಿನ ಮರದ ಬುಡದಲ್ಲಿ ಅಗೆದು ನೋಡಿದರು. ಅವರಿಗೆ ಚಿನ್ನದ ನಾಣ್ಯಗಳು ತುಂಬಿದ್ದ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಕೊಡ ದೊರಕಿತು. ಅವರಿಗೆ ತುಂಬ ಆನಂದವಾಯಿತು. ಅಂದಿನಿಂದ ಅಣ್ಣನ ಕಷ್ಟ ತೀರಿತು. ಅವನು ಸುಖವಾಗಿ ಜೀವನ ಮಾಡತೊಡಗಿದ. ತನ್ನ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಒಳ್ಳೆ ಗುರುಕುಲಕ್ಕೆ ಸೇರಿಸಿದ. ದೊಡ್ಡ ಮನೆಯನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಬಡವರಿಗೂ ತನ್ನಿಂದಾದಷ್ಟು ಸಹಾಯ ಮಾಡುತ್ತ ಆನಂದವಾಗಿ ಇರತೊಡಗಿದ.

ಅಣ್ಣನು ತನಗೆ ಸಿಕ್ಕಿದ ನಿಧಿಯಲ್ಲಿ ಅರ್ಧ ಪಾಲನ್ನು ತಮ್ಮನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದ. ತಮ್ಮನು ಸಂತೋಷದಿಂದ ಚಿನ್ನದ ನಾಣ್ಯಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋದ. ಅವನು ಮನೆ ತಲುಪಿದ ಕೂಡಲೇ ಚಿನ್ನದ ನಾಣ್ಯಗಳು ಕಲ್ಲು ಹರಳುಗಳಾಗಿ ಬಿಚ್ಚಿವು. ಅವನಿಗೆ ಏನು ಮಾಡಬೇಕೋ ತಿಳಿಯಲಿಲ್ಲ. ಅವನು ಕಲ್ಲು ಹರಳುಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಅಣ್ಣನ ಮನೆಗೆ ಓಡಿದ ಅಲ್ಲಿ ಕಲ್ಲು ಹರಳುಗಳು ಬಂಗಾರದ ನಾಣ್ಯಗಳಾದವು.

ಅದನ್ನು ಕಂಡು ತಮ್ಮನಿಗೆ ತನಗೆ ಆ ಬಂಗಾರದ ಪ್ರಾಪ್ತಿ ಇಲ್ಲವೆಂದು ಅರ್ಥವಾಯಿತು. ಅವನು ಅವನ್ನೆಲ್ಲ ಅಲ್ಲಿಯೇ ಬಿಟ್ಟು ಬಂದ. ಅವನು ಎಂದಿನಂತೆ ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು ದುಡಿದೇ ಜೀವನ ನಡೆಸಬೇಕಾಯಿತು.

ಅವನಿಗೆ ಅಣ್ಣನ ಮೇಲೆ ಅಸಹನೆ ಶುರುವಾಯಿತು. ತನ್ನ ಬವಣೆ ತೀರದೆ ಇದ್ದುದಕ್ಕಾಗಿ ಬೇಸರವಾಯಿತು. ಮುನಿಯು ತಮಗೆ ಅನ್ಯಾಯ ಮಾಡಿದನೆಂದು ಅನಿಸಿತು. ಅವನಿಗೆ ಶ್ರದ್ಧೆ ಕಡಿಮೆಯಾಗಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವುದು ತುಂಬ ಕಷ್ಟವಾಯಿತು. ಅವನು ಮತ್ತೆ ಮುನಿಯ ಆಶ್ರಮಕ್ಕೆ ಹೋದ. ಮುನಿಯನ್ನು ಕಂಡು ನಮಸ್ಕರಿಸಿದ. 'ಮುನಿಗಳೇ ನೀವು ನನ್ನ ಅಣ್ಣನಿಗೆ ಚಿನ್ನವನ್ನು ಅನುಗ್ರಹಿಸಿದಿರಿ, ಅವನು ಅದರಿಂದ ಈಗ ತುಂಬ ಸಿರಿವಂತನಾಗಿ ಚೆನ್ನಾಗಿದ್ದಾನೆ. ತುಂಬಾ ಆಸ್ತಿಯನ್ನೂ ಮಾಡಿದ್ದಾನೆ. ಆದರೆ ನನ್ನ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಮಾತ್ರ ಹಾಗೆಯೇ ಇದೆ. ನಾನು ನನ್ನ ಮೈಬಗ್ಗಿಸಿ ದುಡಿದರೆ ಮಾತ್ರ ಉಣ್ಣುವ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಇದೆ. ನೀವು ನನಗೂ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಆಸ್ತಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಸುಖವಾಗಿರುವಂತೆ ಅನುಗ್ರಹ ಮಾಡಿರಿ. ನಿಮ್ಮ ದಮ್ಮಯ್ಯ' ಎಂದು ಮನಕರಗುವಂತೆ ದೀನನಾಗಿ ಬೇಡಿಕೊಂಡ.

ಅದಕ್ಕೆ ಮುನಿಯು ನಗುತ್ತಾ 'ನಿನ್ನ ಅಣ್ಣನು ತನ್ನ ಎರಡೂ ಕಾಲುಗಳನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡು ದುಡಿಯಲಾರದ ಹೀನ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಇದ್ದಾನೆ. ಅದಕ್ಕೇ ಅವನಿಗೆ ಬದುಕುವ ಮಾರ್ಗ ತೋರಿಸಿ ಅನುಗ್ರಹಿಸಿದೆ. ನಿನಗೆ ಕೈಕಾಲುಗಳು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿವೆ. ನೀನು ದುಡಿದೇ ಬದುಕಬಹುದು. ಅದೇ ನಿನಗೆ ಒಳ್ಳೆಯದು. ನೀನೇ ಯೋಚನೆ ಮಾಡು' ಎಂದು ನುಡಿದ. ಅದಕ್ಕೆ ತಮ್ಮನು ಒಪ್ಪಲಿಲ್ಲ. ಅವನು ಪಟ್ಟು ಬಿಡದೆ ತನಗೂ ಚಿನ್ನ ದೊರಕುವಂತೆ ಮಾಡಲು ಮುನಿಯನ್ನು ಒತ್ತಾಯಿಸಿದ.

ಕೊನೆಗೆ ಮುನಿಯು 'ನಾನು ಮೊದಲೇ ಹೇಳಿದಂತೆ ನೀನೂ ನಿನ್ನ ಅಣ್ಣನಂತೆ ಏನನ್ನಾದರೂ ಕಳೆದುಕೊಂಡರೆ ನಿನಗೆ ಚಿನ್ನ ದೊರಕುವಂತೆ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ,